

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

9.1/2013/438.1-e cd...

3. Zmarł profesor Jerzy Osiowski
4. Pułkownik – rotmistrz Pilecki
5. Ryszard Siwiec.
6. 10. września pożegnaliśmy...
7. 17. września 1939 roku
8. Żegnamy naszego kolegę Andrzeja Potyńskiego
9. Sfingowany proces
10. Konsystorz

Zmarł profesor Jerzy Osiowski

***Z wielkim żalem żegnamy
profesora***

Jerzego Osiowskiego

wybitnego uczonego obdarzonego wielkim autorytetem
w środowisku akademickim,
wieloletniego członka Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego
i jej Przewodniczącego w latach 1993-1996
Cześć Jego Pamięci!
*Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego
X kadencji*

Rotmistrz Pilecki pośmiertnie pułkownikiem

Minister Tomasz Siemoniak podpisał decyzję o pośmiertnym mianowaniu rotmistrza Witolda Pileckiego na stopień pułkownika..

Witold Pilecki, jest jednym z najbardziej znanych bohaterów polskiego podziemia. Zakładał Tajną Armię Polską i był żołnierzem AK. Jako więzień Auschwitz-Birkenau organizował w obozie konspirację. Władze PRL oskarżyły go o działalność wywiadowczą na rzecz rządu RP na emigracji i skazały na karę śmierci. Wyrok wykonano 25. maja 1948 roku w więzieniu przy Rakowieckiej w Warszawie. 52 lata później Wojskowy Sąd Najwyższy uznał, że unieważnił wyrok uznając, że zapadł z naruszeniem prawa.

– żołnierz AK, filozof. Protestując przeciwko inwazji na Czechosłowację dokonał 8. września 1968 r. samospalenia w czasie ogólnokrajowych dożynek na Stadionie Dziesięciolecia w Warszawie w obecności szefów partii, dyplomatów i 100000. widzów.

„Ludzie, w których może jeszcze tkwi isierka ludzkości, uczuć ludzkich, opamiętajcie się! Usłyszcie mój krzyk, krzyk szarego, zwyczajnego człowieka, syna narodu, który własną i cudzą wolność ukochał ponad wszystko, ponad własne życie, opamiętajcie się! Jeszcze nie jest za późno!”.

10. września pożegnaliśmy

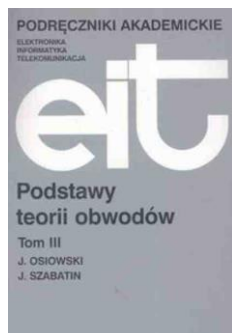
profesora Jerzego Osiowskiego

Żegnała Go rodzina, przyjaciele, koledzy, znajomi, wychowankowie...

Trudno jest pisać o profesorze „BYŁ...”.

BYŁ dydaktykiem, autorem lub współautorem 60. publikacji, w tym 6. książek, promotorem w 10. przewodach doktorskich. Prowadził wykłady z teorii obwodów elektrycznych we wszystkich wariantach, a także z matematyki - rachunek operatorowy i stany nieustalone. Był autorem drugiego tomu podręcznika: „Teoria obwodów”. Najważniejsze osiągnięcie w tym zakresie stanowi — napisany wspólnie z prof. J. Szabatinem - podręcznik „Podstawy teorii obwodów”.

W latach 1963–1967 był przez dwie kadencje prodziekanem Wydziału Łączności PW. W latach 1970–1978 dyrektorem Instytutu Podstaw Elektroniki. W r. 1978 został powołany na stanowisko dziekana Wydziału Elektroniki PW na kadencję 1978–1981. Funkcję tę pełnił również w kadencji 1981–1984 w wyniku wyborów dokonanych w r. 1981. Był członkiem Senatu PW w latach 1975–1987. W kadencji 1981–1984 był przewodniczącym Senackiej Komisji Struktury i Organizacji Uczelni, która opracowała projekt statutu PW.

20. października 1989 roku Senat PW wybrał nowego Rektora. Został nim prof. Marek Roman, jeden z prorektorów ekipy prof. Z. Grabowskiego, który uzyskał 24 głosy. Prof. R. Gutowski uzyskał 4 głosy, a prof. J. Osowski 17 głosów.

21.11.1989 r.

Po wyborze Rektora

„W dniu 19 listopada Senat wybrał 24 głosami (50%+1 głos) Rektorem PW prof. Romana Marka. Podjęta przez Senat decyzja jest sprzeczna z jednoznaczną opinią środowiska akademickiego Uczelni, które w przeprowadzonym sondażu udzieliło zdecydowanego poparcia prof. Jerzemu Osowskiemu. Tym samym Senat stworzył sytuację utrudniającą rozwiązanie nabrzmiałych problemów Politechniki Warszawskiej. Sprawowanie władzy rektorskiej bez poparcia środowiska nieuchronnie prowadzi do konfliktów.”

TKU NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej

W roku 1990 powierzono Mu, w drodze wyborów, funkcję przewodniczącego Zespołu Ekspertów MEN w zakresie nauk technicznych. W kadencji 1990–1993 pełnił funkcję wiceprzewodniczącego, a w kadencji 1993–1996 — przewodniczącego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. W styczniu 1997 roku, z inicjatywy rektorów uczelni podległych MEN, został powołany przez Ministra Edukacji Narodowej na przewodniczącego Zespołu do Spraw Nowelizacji Ustawodawstwa Dotyczącego Szkolnictwa Wyższego. Od roku 1972 był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN. W latach 1975–1990 przewodniczył Sekcji Układów i Systemów Elektronicznych KEiT PAN. Był jednym ze współorganizatorów Krajowych Konferencji Teorii Obwodów i Układów Elektronicznych i w latach 1977–1990 przewodniczącym Komitetu Naukowego tych konferencji...

Był członkiem komitetu naukowego konferencji z cyklu ECCTD (European Conference on Circuit Theory and Design), a w 1980 roku przewodniczył konferencji ECCTD’80 w Warszawie. Był członkiem (senior member) IEEE i członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W latach 1993–1997 członkiem Council for European Circuit Society...

„Elektroniczna” pięćdziesiątka – 2001r.

Był naszym gościem podczas obchodów trzydziestolecia „S” w PW.

20. XI 2010 r.

Otrzymał także dwie nagrody: (*myślę, że dla Profesora - Nauczyciela Akademickiego- najmiłsze P.M.*)
w 1996 roku nagrodę naukową Siemens, za:

„...utworzenie szkoły naukowej i wybitne osiągnięcia w kształceniu akademickim”,
został również laureatem: **„Złotej kredy”**- wyróżnienia przyznawanego przez studentów.

Miałem, przed pół wiekiem, wielką przyjemność słuchać wykładów Mistrza z teorii obwodów elektrycznych i zdawać u Niego egzaminy. Przez cały czas pracy w PW przekazywałem tę pozyskaną wiedzę następnym pokoleniom.

Dziś jest mnie bardzo smutno.

P.M. Łączność rocznik '63

17. września 1939 roku

Na mocy tajnego protokołu do paktu Ribbentrop-Mołotow z dnia 23. sierpnia 1939 roku, ZSRR zobowiązał się do zbrojnego wystąpienia przeciw Polsce w sytuacji, gdyby III Rzesza znalazła się w stanie wojny z Polską, co było eufemistycznym określeniem przewidywanego jeszcze przed wybuchem II Wojny Światowej najazdu Niemiec na Polskę. 3. września 1939 roku Kliment Woroszyłow nakazał podwyższenie gotowości bojowej w okręgach, które miały wziąć udział w ataku oraz rozpoczęcie tajnej mobilizacji. Stalin zdecydował się na uderzenie, gdy wywiad doniósł o podjętej 12. września na brytyjsko-francuskiej konferencji w Abbeville decyzji o zaniechaniu podjęcia działań ofensywnych. Sowiecka agresja rozpoczęła się bezzwłocznie po wejściu w życie 16. września, podpisanego dzień wcześniej w Moskwie, ostatecznego układu rozejmowego pomiędzy ZSRR a Japonią, kończącego nieformalną wojnę sowiecko-japońską na pograniczu Mandżukuo i Mongolii – serię starć pomiędzy japońską Armią Kwantuńską a Armią Czerwoną rozpoczętych 15. maja 1939 roku, których kulminacyjnym momentem była rozpoczęta 20. sierpnia i zakończona 27. sierpnia zwycięstwem Armii Czerwonej bitwa nad Chałchin-Goł. Żelazną zasadą strategii Stalina było prowadzenie działań wojennych wyłącznie na jednym froncie.

Ambasador niemiecki w Moskwie Friedrich-Werner von der Schulenburg 16. września o godz. 18 przybył do siedziby Mołotowa, by domagać się, zgodnie z instrukcją Ribbentropa, natychmiastowego uderzenia na Polskę. Była to jego kolejna od wybuchu wojny interwencja w tej sprawie. Schulenburg meldował:

„Mołotow oświadczył, że wystąpienie zbrojne Związku Sowieckiego nastąpi zaraz, być może nawet jutro (...) Stalin przyjął mnie o drugiej w nocy w obecności Mołotowa i Woroszyłowa i oświadczył, że Armia Czerwona przekroczy dziś rano o godzinie szóstej granicę sowiecką na całej długości od Połocka do Kamieńca Podolskiego. Dla uniknięcia nieporozumień prosił usilnie, aby lotnictwo niemieckie od dzisiaj nie przekraczało na wschód linii Białystok-Brześć-Lwów. Samoloty sowieckie rozpoczną już dzisiaj bombardowanie terenów na wschód od Lwowa.”

Oficjalny pretekst agresji był zawarty w przekazanej o godzinie 3.00 w nocy 17. września przez zastępcę Ludowego Komisarza Spraw Zagranicznych Potiomkina ambasadorowi Grzybowskiemu nocie dyplomatycznej: zamieszczono tam niezgodne z prawdą oświadczenie o rozpadzie państwa polskiego, ucieczce rządu polskiego, konieczności ochrony mienia i życia zamieszkujących wschodnie tereny polskie Ukraińców i Białorusinów oraz uwalnianiu ludu polskiego od wojny. W konsekwencji ZSRR uznał wszystkie układy zawarte uprzednio z Polską (w tym traktat ryski z 1921 roku i pakt o nieagresji z 1932 roku) za nieobowiązujące – zawarte z nieistniejącym państwem. Dlatego też odmawiano wziętym do niewoli polskim żołnierzom statusu jeńców wojennych.

Atak był zgodny z tajnym protokołem radziecko-niemieckiego Paktu Ribbentrop-Mołotow i złamał pakt o nieagresji z Polską, który miał obowiązywać do końca 1945 roku.

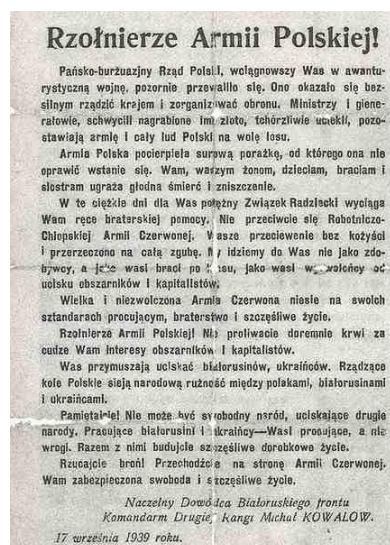
Potiomkin przedstawił notę ambasadorowi RP w chwili rozpoczęcia działań wojennych przez Armię Czerwoną. Ambasador odmówił przyjęcia noty i zażądał wiz wyjazdowych dla dyplomatów polskich.

Władze ZSRR próbowały wbrew prawu międzynarodowemu uniemożliwić opuszczenie kraju polskim dyplomatom i aresztować ich (stwierdzając utratę statusu dyplomatycznego). Polaków uratował dziekan korpusu dyplomatycznego w Moskwie, ambasador Rzeszy Schulenburg, osobiście wymuszając na rządzie ZSRR zgodę na wyjazd dyplomatów.

Sowiecki ambasador w Polsce Nikołaj Szaronow wyjechał zaś z terenu RP (wraz z attaché wojskowym Pawłem Rybalko – późniejszym marszałkiem ZSRR) już 11. września pod pretekstem nawiązania łączności z Moskwą (Potiomkin odmówił ambasadorowi Grzybowskiemu prawa wyjazdu pierwotnie pod pretekstem konieczności powrotu do ZSRR dyplomatów sowieckich w Polsce, którzy od tygodnia znajdowali się już na terenie ZSRR). Konsul generalny RP w Kijowie Jerzy Matusiński wezwany 30. września przez władze sowieckie zaginął (po aresztowaniu został zamordowany przez NKWD). Legalny rząd II Rzeczypospolitej opuścił granice Polski dopiero późnym wieczorem 17. września, po otrzymaniu wiadomości o wkroczeniu Armii Czerwonej rankiem tego dnia i potwierdzonej informacji o zbliżaniu się sowieckiej kawalerii oddziałów pancernych do miejsca przebywania władz RP. Prezydent Ignacy Mościcki, w wydanym w Kosowie orędziu do narodu, określił jednoznacznie sowieckie działania wojskowe jako akt agresji.

Armia Czerwona wyzwala chłopów z pańskiego jarzma

Ulotka Armii Czerwonej

Z wielkim żalem komunikujemy, że zmarł nasz kolega

dr. inż. Andrzej Potyński

Członek założyciel Samorządnego i Niezależnego Związku Zawodowego Pracowników Politechniki Warszawskiej (od 28.09 1980 r. NSZZ „S” w PW). W czasie stanu wojennego działał w TKU. Był delegatem na wszystkie ZZD. Wielokrotnie piastował funkcje szefa podkomisji w naszej Komisji Zakładowej.

Pozostanie w naszej pamięci.

Proces pokazowy

14. września 1953 r. przed Wojskowym Sądem Rejonowym w Warszawie rozpoczął się sfingowany przez władze komunistyczne proces wytoczony biskupowi kieleckiemu Czesławowi Kaczmarkowi oraz czterem osobom z jego kurii. Oskarżonym postawiono zarzuty utworzenia *ośrodka dywersyjno-szpiegowskiego*, usiłowania obalenia przemocą ustroju PRL, wrogiej propagandy na rzecz *waszyngtońsko-watykańskich mocodawców*, a nawet kolaboracji z Niemcami. Pośrednio władze uderzyły także w autorytety kościelne: kardynała Adama Stefana Sapiełę, kardynała Augusta Hłonda i prymasa Stefana Wyszyńskiego, sugerując, że jako zwierzchnicy oskarżonych dopuścili do *szkodliwej działalności* na rzecz Polski Ludowej. Akt oskarżenia przygotowywali m.in.: Roman Werfel, płk Józef Różański, prokurator Stanisław Zarakowski i płk MWD Kowalczyk, a zatwierdzony został w Moskwie. Na skutek tortur i szykan w areszcie śledczym MBP bp Kaczmarek wyraził skruchę i odciął się od polityki Watykanu. 22. września 1953 r. biskupa skazano na 12 lat *za kolaborację z Niemcami, usiłowanie obalenia ustroju PRL i propagandę na rzecz waszyngtońsko-watykańskich mocodawców*, a pozostałych: - ks. Jana Danielewicza (skarbnika kurii kieleckiej) 10 lat, - ks. Józefa Dąbrowskiego (kapelana biskupa) 9 lat, - ks. Władysława Widłaka (prokuratora Seminarium Duchownego w Kielcach) 6 lat, - siostrę Walerię Niklewską (Zgromadzenie Sióstr Służebniczek) 5 lat.

30. września konsystorz ws. kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII

W poniedziałek 30. września o godzinie 10⁰⁰ rozpocznie się konsystorz w sprawie kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII - ogłosił Watykan. Podczas zgromadzenia kardynałów, któremu będzie przewodniczył papież, zapadnie decyzja o dacie kanonizacji.

W wydanym komunikacie Watykan poinformował, że w konsystorzu udział wezmą kardynałowie mieszkający w Rzymie oraz ci, którzy przyjadą do Wiecznego Miasta. Jako niemal pewną datę wspólnej kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII wskazuje się 27. kwietnia przyszłego roku. Wymienił ją również jako możliwą Franciszek podczas rozmowy z dziennikarzami w samolocie lecącym z Rio de Janeiro do Rzymu w lipcu.

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy; www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 234 7872; tel./fax 22 234 53 43